

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதீராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 468)

May (2) / 2026

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவர்கள்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

பார்த்தசாரதி ஸ்ரீதரன்

உதவி: க்ருஷ்ணா ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....3
2. பெரியாழ்வார் திருவாய்மொழி (வ்யாக்யானம்).....27

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 433)

7-2.1 கங்குலும் பகலும் கண் துயில் அறியாள் கண்ண நீர் கைகளால் இறைக்கும்
சங்கு சக்கரங்கள் என்று கை கூப்பும் தாமரைக் கண் என்றே தளரும்
எங்ஙனே தரிக்கேன் உன்னை விட்டு என்னும் இரு நிலம் கை துழா இருக்கும்
செங்கயல் பாய் நீர்த் திருவரங்கத்தாய் இவள் திறத்து என் செய்கின்றாயே

பொருள் - உலகில் உள்ள அனைவரும் உறங்கும் இரவிலும், காதலில் ஈடுபட்ட
நாயகிகள் உறங்கும் பகலிலும், தனது கண்களை மூடி உறங்கவேண்டும் என்ற
அறிவு இவளுக்கு இல்லை. இவளுடைய கண்களில் உறக்கம் வராதபடி
சோகத்தில் ஏற்படும் கண்ணீரானது வெள்ளமாக நிற்பதால், அதனை, கடலைக்
கைகள் கொண்டு இறைப்பவர்கள் போன்று, தனது கண்ணீரை மாற்றுவதாக
எண்ணி, கைகளால் இறைத்தபடி உள்ளாள். இந்த கண்ணீரைக் கண்டு இரக்கம்
கொண்டு அவன் வருவான் என்று எண்ணியபடி, தனது விருப்பத்திற்கு ஏற்ப
“கூராராழி வெண் சங்கு ஏந்தி” என்பதாக வரக்கூடும் என்பதால், “சங்கு சக்கரங்கள்”
என்று அவற்றை உச்சரித்து, அவன் வரும்போது அஞ்சலி செய்தபடி
இருக்கவேண்டும் என்று நிற்கிறாள். அவன் வந்தால் தன்னைக் குளிர நோக்கும்
அவனுடைய திருக்கண்களை எண்ணியவளாக, “தாமரைக்கண்” என்று கூறி, அது
கிட்டப்பெறாமையால் தளர்ந்து நிற்கிறாள். “இப்படிப்பட்ட ஆயுத அழகையும்,
அவயவ அழகையும் உள்ள உன்னை விட்டு நான் எப்படி உயிர் தாங்குவேன்?”

என்று கூறுகிறாள். தனது அளவு கடந்த துக்கத்தால், இந்தப் பூமி முழுவதும் அவன் தனது திருவடிகளால் துழாவியது போன்று, தானும் தனது கைகளால் துழாவியபடி உள்ளாள். தொடர்ந்து அதற்குச் சக்தி இன்றி, ஏதும் செய்யாமல் இருக்கிறாள். இளைமையாக சிவந்த புகர் கொண்ட கயல்கள் மிகவும் உற்சாகத்துடன் பாய்ந்தபடி உள்ள நீரைக் கொண்டதான திருவரங்கத்தில் உள்ளவனே! இப்படி எண்ணற்ற மாற்றங்கள் கொண்டவளாக, நீரைப் பிரிந்த மீன் போன்று உன்னைப் பிரிந்து துடித்தபடி உள்ள இவள் விஷயத்தில் நீ என்ன செய்ய எண்ணுகிறாய்? இவள் துக்கத்தைத் தீர்க்க எண்ணுகிறாயா? அல்லது அதிகரிக்க நினைக்கிறாயா?

அவதாரிகை – “இப்பிராட்டியுடைய பேச்சுக்கு நிலமன்றிக்கே யிருக்கிற தசையைப் பெரியபெருமாளுக்கு அறிவித்து, இவள் திறத்துச் செய்தருள நினைத்திருக்கிறதென்?”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - பராங்குசநாயகியின் நிலையானது வார்த்தைகள் கொண்டு கூறி முடிக்க இயலாதபடி உள்ளது என்பதைப் பெரியபெருமாளுக்குத் திருத்தாயார் உணர்த்தி, “இவள் விஷயத்தில் என்ன செய்தருள எண்ணுவதாக உள்ளாய்”, என்று கேட்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கங்குலும் பகலும் கண் துயிலறியாள்) இவளை எப்போது கண் துயிலப் பண்ணவிருக்கிறீர்? விரஹிணிகளுக்கு ஓடுகிற வ்யஸநம் மாற்றுகைக்காக “இரா, பகல்” என்று ஒரு வரம்பு கட்டினவித்தனையிறே; அது இவளுக்குக் காரியமாகிறதில்லை. ராத்ரியில் விஷய லாபத்தாலே போதுபோக்கவும், பகல் இந்த்ரியங்களானவை விஷயாந்தரங்களிலே கொடுபுக்கு மூட்டி “அப்போதாயிற்று, இப்போதாயிற்று” என்று காலக்ஷேபத்துக்கு உடலாயிருக்குமிறே; “எங்ஙனே தரிக்கேனுன்னை விட்டு” என்று சொல்லுகையாலே, இவளுக்கு அங்ஙனொன்று சொல்லித் தரிக்கவொண்ணாதே. தனக்கு ஆச்வாஸ ஹேதுவாகப் பண்ணின திவாராத்ர விபாகமும் அறிகிறிலள். பகலும் இரவோடொக்க உறங்கக் கண்டதிறே. (பகலும்) நாட்டாரிரவு உறங்குவர்கள். ப்ரணயிநி யௌவநம் குடிபுகுந்தால் இராமாறு நாயகனுக்கு அலைகொடுக்கையாலே உறக்கமில்லை; அவ்விழவுக்கு எற்றி உறங்குவது பகலிறே! அதுவும் பெறுகிறதில்லை. “அநித்ரஸ்ஸததம் ராம:” என்று கொண்டு தன்படியாக்கினான். “பரமம் ஸாம்யமுபைதி” என்கிறபடியே தம்மோடு ஸாம்யாபத்தி கொடுத்தபடி.

விளக்கம் – (கங்குலும் பகலும் கண் துயிலறியாள்) – “கண் துயில் அறியாள்” என்று மட்டுமே கூறாமல், “கங்குலும் பகலும்” என்று ஏன் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டும் என்பதற்கு விடை தருகிறார்; காதலனைப் பிரிந்து விரஹத்தில் உள்ளவர்களுடைய சோர்வை நீக்குவதற்காக “இரவு, பகல்” என்னும் ஒரு வரம்பு கட்டப்பட்டது, அந்த அளவு மட்டுமே ஆகும். அது இவளுக்கு ஒரு நடைபெறக்கூடிய செயலாக இல்லை. “இவளுடைய சோர்வு நீங்கக்கூடிய முறை என்ன?”, என்பதற்கு விடை தருகிறார்; இரவுப்பொழுதில் உலக விஷயங்களைப் பெறுவதால் பொழுது போக்கியபடியான நிலை உள்ளது; பகல் நேரத்தில், இந்திரியங்களை மற்ற சில விஷயங்களில் ஈடுபடுத்தி, “அப்போது ஆனது, இப்போது ஆனது” என்று காலத்தைக் கழிப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளன அல்லவோ? சரி, இப்படியே இவள் தன்னுடைய பொழுதைப் போக்கலாம் அல்லவோ என்பதற்கு விடை தருகிறார்; “எங்ஙனே தரிக்கேன் உன்னை விட்டு” என்று இவள் கூறுவதால், இவளுக்கு இது போன்று முறைகளில் தரிக்க இயலாது. தனக்கு, ஆறியிருப்பதற்கான காரணங்களாக அமைந்துள்ள இரவு மற்றும் பகல் என்னும் வேறுபாட்டையும் இவள் அறியவில்லை. “பகலும் கண் துயில் அறியாள்” என்று ஏன் கூறுகிறார்? அப்படியானால் “பகலில் உறங்குவது உண்டா?” என்பதற்கு விடை தருகிறார்; பகல் மற்றும் இரவு என்று எந்த ஒரு நேரத்திலும் இவள் உறங்குவதில்லை. ஏன் என்பதற்கு விடை தருகிறார்; (பகலும்) - பொதுவாக ஊரில் உள்ள அனைவரும் இரவில் உறங்குவர். யௌவனம் வந்தால், இரவு நாயகனுடன் சேர்ந்து உள்ளதால், இரவில் உறக்கம் இல்லை; அவ்விதம் இரவில் தொலைத்த உறக்கத்தைச் சேர்த்து பகலில் உறக்கலாம்; ஆனால் அதனையும் பெறுவதில்லை; “அலை கொடுத்தல்” என்றால் சேர்தல். ஸுந்தரகாண்டம் (36-44) - அநித்ரஸ்ஸததம் ராம: - இராமன் எப்போதும் உறங்காமல் உள்ளான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதால், இவளையும் அதே போன்று செய்தான்; அதாவது முண்டக உபநிஷத்தில் - பரமம் ஸாம்யம் உபைதி - தன்னுடன் ஒப்புமையை அடையும்படிச் செய்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த உறக்கம் இன்மை என்னும் விஷயத்திலும், தன்னுடைய விதத்தை இவளுக்கும் அளித்தான்.

வ்யாக்யானம் – (அறியாள்) கண்துயில் கொள்ளாளென்னாதே, அறியாளென்கிறது ஸம்சுலேஷத்தில் அவன் உறங்கவொட்டான், விசுலேஷத்தில் விரஹ வ்யஸநம் உறங்கவொட்டாது; ஆகையாலே இவளுக்கு இரண்டுபடியாலும்

உறக்கமில்லாமையாலே. இவள் கலந்தவன்று உறங்கினாலும், இவள் இப்போது படுகிற வ்யஸநத்தை யநுபவித்த திருத்தாயார்க்கு அது ஒன்றாய்த் தோற்றாதே! இவ்யஸநத்துக்குப் பூர்வரங்கமாய் வந்ததொன்றாகையாலே அத்தையொன்றாக நினைத்திருக்கிறிலள். என்றும் சிறைக்கூடத்திலே பிறந்து வளர்ந்தாரைப்போலே, பிரிந்த நாளை யிழவேகாணும் இவள் நெஞ்சிலே பட்டுக்கிடக்கிறது. (அறியாள்) ஒக்கவிருக்கச் செய்தே “கைங்கர்ய விரோதி” என்று கைவிட்டவர்களிற்காட்டில் இவளுக்கண்டான வாசியிருக்கிறபடி. முன்பில்லையாகிலும் இஜ்ஜந்மத்தில் மெய்ப்பாடு பற்றிவிட வேண்டிற்று.

விளக்கம் – (அறியாள்) - “கண் துயில் கொள்ளாள்” என்று கூறாமல், “கண் துயில் அறியாள்” என்று ஏன் கூறினார் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; சேர்க்கையின்போது உறங்குவதற்கு அவன் விடமாட்டான். பிரிவில் உண்டாகும் விரஹம் காரணமாக அந்தச் சோர்வும் உறங்கவிடாது; ஆகவே இரண்டு விதங்களிலும் இவளுக்கு உறக்கம் இல்லை என்பதால் இப்படியாகக் கூறுகிறார். சரி, நாயகன் உறங்கும்போது இவள் உறங்கலாம் அல்லவோ, அப்போது உறங்கவில்லையோ என்பதற்கு விடை தருகிறார்; இவள், அவனுடன் சேர்ந்து அன்று உறங்கினாலும், இவள் இப்போது அடையும் துன்பத்தைக் கண்டு அனுபவிக்கும் திருத்தாயாருக்கு, இவள் அன்று உறங்கியது போன்று தோன்றவில்லை. இந்த நோய்க்கு முன்னரே செய்யப்படும் ஒரு செயலாக அதனைக் கண்ட காரணத்தால், அப்போது இவள் உறங்கியதை உறக்கமாக எண்ணவில்லை. சரி, இந்த நாயகியின் மனதில் உள்ளது என்ன என்பதைக் கூறுகிறார். சிறைச்சாலையில் பிறந்து வளர்ந்தவர்கள் போன்று, எப்போதும் பிரிந்த நாளில் உண்டான இழப்பு என்பதே இவள் நெஞ்சத்தில் ஓடியபடி உள்ளது. (அறிவாள்) – “அறியாள்” என்பதன் மூலம், லக்ஷ்மணனுக்கும் இவளுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டைக் கூறுகிறார்; உறக்கம் இன்மை என்பது இந்த இருவருக்கும் ஒன்றாகவே உள்ளபோதிலும், “இந்த உறக்கமானது கைங்கர்யத்திற்கு விரோதி” என்று கைவிட்ட லக்ஷ்மணனைக் காட்டிலும், “நாயகன் வருவான்” என்ற நிலையில் உள்ள இவளுடைய உறக்கம் இழந்த நிலைக்கு வேறுபாடு உள்ளது. ஆதிசேஷனாகிய லக்ஷ்மணனுக்கு இந்த ஜந்மத்தின் விளைவாக உறக்கத்தைத் துறக்க வேண்டியதாக இருந்தது.

வ்யாக்யானம் - (கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்கும்) இவளுக்கு இவ்வறியாமை எங்குமொக்க அநுவர்த்திக்கப் பெற்றதில்லை! “இவ்வாற்றாமையில் ஸர்வதா நாயகன் வாராதிரான்” என்று பார்த்து, அப்போதாகப் பகை கொண்டாட வொண்ணாது; ப்ரதம பரிஸ்பந்தந் தொடங்கிக் காணவேணும்” என்று கண்ணநீரை மாற்றப் பாராகின்றாள். இதென்ன ஸாஹஸந்தான்! இது தன்னால் இயலுமென்று தொடங்கினாளே, “கடல் கொண்ட கண்ணீர்”றே. கோகுள் இலையைக் கொண்டு கடலை வற்ற இறைப்பதாக நினைப்பாளே! தன் கையாலே கண்ணநீரை இறைக்கப் பாராநின்றாள். “கிமர்த்தம் தவநேத்ராப்யாம்” என்னும்படி காணும் இருக்கிறது.

விளக்கம் - (கண்ணநீர் கைகளால் இறைக்கும்) - இவளுக்கு இந்த “உறக்கம் என்பது எப்படிச் செய்வது” என்ற அறியாமையானது ஒரே போன்று தொடர்ந்தபடி இருப்பதில்லை. “இந்தப் பிரிவாற்றாமையைப் போக்குவதற்கு எப்படிகும் நாயகன் வராமல் இருக்கமாட்டான்” என்று பார்த்து, அவன் வந்த அந்த நேரத்தில், “கண்ணீர் மறைக்கிறது” என்று கண்ணீரைப் பகைமை பாடாட்ட இயலாது; ஆகவே முதலிலிருந்தே காணவேண்டும் என்பதற்காக, தனது கண்ணீரைத் தனது கைகளால் தள்ள முயல்கிறாள். இது என்ன ஒரு சாகஸம்! இதனைத் தன்னால் செய்யமுடியும் என்று எண்ணித் தொடங்கினாள்; திருவிருத்தம் (18) கடல் கொண்ட கண்ணீர் - கடல் போன்ற அளவுள்ள கண்ணீர். ஆனால் கைகள் கொண்டு கண்ணீரை இறைத்தல் என்பது ஒரு சாகஸமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்; கோகுள் என்பதான ஒரு சிறிய இலையைக் கொண்டு கடலை வற்றச் செய்வதற்காக, அதனை இறைப்பதாக எண்ணுகிறாள். தனது கைகள் கொண்டு கண்ணீரை இறைக்க முயல்கிறாள். “கண்ணீர் பெருகியபடி அளவிட இயலாதபடி இருக்கும் என்பதால் இறைக்கமுடியாது” என்று ஒரு பொருள் இதுவரை கூறப்பட்டது; ஆனால் கண்ணீர் சொரிதல் என்பது இந்த விஷயத்தில் இனிமையாக உள்ளபோது, அதனை ஏன் இறைக்கவேண்டும் என்பதற்கு விடை தருகிறார்; ஸுந்தரகாண்டம் (33-34) - கிமர்த்தம் தவநேத்ராப்யாம் - ஹனுமான் ஸீதையிடம், “உமது கண்களில் நீர் ஏன் பெருகிறது”, என்றான் - என்பது காண்க; இப்படியாக இவள் நிலையும் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (சங்கு) கண்ணநீரை மாற்றினால், கண்ணாலே காண வந்து தோற்றும்படியை நினையா நின்றாள். “தவளவொண் சங்கு சக்கரம்” என்று திவ்யாயுதங்களோடே காணவிநே இவள்தான் ஆசைப்பட்டிருப்பது! உகவாத கம்ஸாதிகளுக்கிறே த்விபுஜனாக வேண்டுவது. “தேநைவ ரூபேண சதுர்ப்புஜேந” என்றானிறே காணவாசைப்பட்ட அர்ஜுநன். “கூராராழி வெண்சங்கேந்தி வாராய்” என்னக் கணிசித்து பலஹாநியாலே தலைக்கட்டமாட்டாதே, விடாயன் கையை மடுத்துத் தண்ணீரை வேண்டுமாப்போலே, குறையும் அஞ்சலியாலே தலைக்கட்டா நின்றாள்.

விளக்கம் - (சங்கு) - கண்ணீரை முற்றிலுமாக இறைத்த பின்னர், இந்தக் கண்களால் காணலாம்படியாக வந்து தோன்றும் காட்சியை எண்ணுகிறார். திருவாய்மொழி (6-5-1) - தவளவொண் சங்கு சக்கரம் - என்று திவ்யமான ஆயுதங்களுடன் கூடியவனாக உள்ள நிலையை அல்லவோ இவள் காண விரும்பியது! “ஆனால் பெரிய பெருமாளுக்கு இரண்டு திருக்கரங்கள் மட்டுமே உள்ளன. அவனுக்குச் சங்கு சக்கரம் உண்டோ” என்பதற்கு விடை கூறுகிறார்; தன்னைக் குறித்து மகிழாத கம்ஸன் போன்றவர்களுக்கு அல்லவோ இவன் இரண்டு தோள்களுடன் உள்ளான்? கீதையில் (11-46) - தேநைவ ரூபேண சதுர்ப்புஜேந - நான்கு தோள்களுடன் கூடிய அந்த உருவத்துடன் வருவாயாக - என்று அல்லவோ அர்ஜுநன் ஆசைப்பட்டான்? “சங்கு சங்கரங்களுடன் வரவேண்டும்” என்று கூறாமல், “சங்கு சக்கரங்கள் என்று கைகூப்பும்” என ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார்; திருவாய்மொழி (6-9-1) - கூராராழி வெண்சங்கேந்தி வாராய் - என்பதாகவே விரும்பி, இதற்கு ஏற்ற வலிமையானது உடலில் இல்லாத காரணத்தால், அவ்விதம் கூறி முடிக்க இயலாமல், தாகம் எடுத்த ஒருவன் கைகள் கொண்டு சைகை காண்பித்துத் தண்ணீரைக் கேட்பது போன்று, இவள் அஞ்சலி மூலம் முடித்தாள்.

வ்யாக்யானம் - (தாமரைக் கண்ணென்றே தளரும்) அவ்வாழ்வார்களாவும் வந்து அலையெறிகிற கண்ணழகைச் சொல்லப்புகு, நடுவே தளராநின்றாள். “உன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்” என்று சொல்லப்புகு, நடுவே தளராகின்றாள். “ராமம் ரக்தாந்த நயநமபச்யந்தீ ஸுது:கிதா” என்னுமாபோலே. “தளருகிறதென்? வேறென்றாலே போதுபோக்கினாலோ” என்பர்களே; (எங்ஙனே தரிக்கேனுன்னைவிட்டென்னும்) பர வ்யூஹ விபவங்களிலே யாசைப்பட்டேனாய்

ஆறியிருக்கிறேனோ? (உன்னை விட்டு எங்ஙனே தரிக்கேன் என்னும்) உறக்கத்தாலே, சூது சதுரங்கத்தாலே, போதுபோக்கலாம் விஷயத்திலேயோ அகப்பட்டதென்னும். உம்முடைய வைலக்ஷணம் நீர் அறிந்தால், “நம்மைப் பிரிந்தார் தரிக்கமாட்டார்களே”ன்னுமிடம் நீரே யறியவேண்டாவோ? (உன்னை விட்டு எங்ஙனே தரிக்கேன் என்னும்) உன்னைக் கண்ணாடிப்புறத்திலும் கண்டறியாயோ? கண்டாயாகில் பிரியாய்; பிரிந்தாயாகில் இவள் பட்டது படுவதி. “எங்ஙனே தரிக்கேன்?” என்ற அந்தரம் வரக்காணாமையாலே, (இரு நிலம் கைதுழாவிருக்கும்) கண்ணநீர் ப்ரவஹிக்கச் சேறாகையால், மஹாப்ருதிவி ஒரு பீங்கானுக்கு உட்பட்ட சந்தந பங்கம் பட்டது படாநின்றது.

விளக்கம் – (தாமரைக் கண்ணென்றே தளரும்) - இரண்டு ஆழ்வார்களுடைய நிலையில் வந்து அலைகள் வீசியபடி உள்ள திருக்கண்களின் அழகைக் கூற எண்ணியவளாக, நடுவில் தளர்ந்தாள். “உனது தாமரைக் கண்கள் கொண்டு நோக்கியருள வேண்டும்” என்று கூறத் தொடங்கி, நடுவில் தளர்ந்தாள். இவ்விதம் தளர்ந்ததற்கு ஒரு உதாரணம் காண்பிக்கிறார்; ஸுந்தரகாண்டம் (26-37) - “ராமம் ரக்தாந்த நயநமப்ச்யந்தீ ஸுது:கிதா - கடைக்கண்களில் சிவந்து காணப்படும் இராமனுடைய திருக்கண்களைக் காணாமல் துக்கம் கொண்டவள் ஆனேன் - என்பது காண்க. ஏன் தளர வேண்டும்? இவனை விட்டு வேறு விஷயங்களில் பொழுதைக் கழித்து ஆறியிருக்கலாம் அல்லவோ என்பார்கள்; இதற்கு விடை அளிக்கிறாள்; (எங்ஙனே தரிக்கேன் உன்னை விட்டென்னும்) - பர வ்யூஹ விபவங்களில் நான் ஆசைப்பட்டேனோ, “தூரமாக உள்ளவன்” என்று எண்ணி ஆறுவதற்கு? அவதாரங்களில் ஆசை கொண்டேனோ, “ஸம காலம் அல்ல” என்று பொறுப்பதற்கு? அந்தர்யாமி நிலையில் ஆசைப்பட்டேனோ, “கண்களால் காணப்பட இயலாதவன்” என்று பொறுப்பதற்கு? (உன்னை விட்டு எங்ஙனே தரிக்கேன் என்னும்) - உறக்கத்தின் மூலமாகவோ, சூது சதுரங்கம் மூலமாகவோ பொழுதைக் கழித்து மறக்கலாம்படி உள்ள ஒரு விஷயத்திலோ நான் அகப்பட்டேன்! மிகவும் உயர்ந்த வேறுபட்ட விஷயத்தில் அல்லவோ நான் அகப்பட்டேன்? இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “நீ இவ்விதம் வேறுபட்ட உயர்ந்த விஷயத்தில் அகப்பட்டால், அதற்கு நாம் என்ன செய்வது?”, என்றான். இதற்கு இவள், “உம்முடைய கண்ணழகின் மேன்மையை நீ அறிந்தாய் என்றால் ‘நம்மை விட்டுப் பிரிந்து சென்றவர்கள் தாங்கமாட்டார்கள்’ என்று நீ அறியமாட்டாயோ?”

என்கிறாள். (உன்னை விட்டு எங்ஙனே தரிக்கேன் என்னும்) - இதற்கு ஸ்ரீரங்கநாதன், “நம்முடைய கண் அழகை நாம் அறிவோமோ?”, என்றான். இதற்கு இவள், “உன்னை ஒருமுறை நீ கண்ணாடியில் பார்த்து அறிந்துள்ளாயோ? அவ்விதம் அறிந்தால், நீ கண்ணாடியை விட்டு அகலமாட்டாய். அப்படிப் பிரிந்தால் இவள் படும் பாட்டை நீ அடைவாய்”, என்கிறார். “எங்ஙனே தரிக்கேன்” என்றவுடன் இவள் வராத காரணத்தால், (இரு நிலம் கைதுழாவிருக்கும்) - இவளுடைய கண்ணீரால் சேரானதால், பெரிய இந்த நிலமானது, ஒரு பீங்கான் கோப்பையில் உள்ள சந்தனக்குழம்பு போன்று, இவளால் துழாவிப்படி இருந்தது. பின்னர் அதனைச் செய்யும் சக்தியற்றவளாகவும் இருந்தாள்.

வ்யாக்யானம் - (செங்கயல்) அவ்வூரில் வர்த்திக்கிற திர்யக்குக்களின் ஸ்வபாவம் இவளுக்கு அரிதாவதே! அவை தந்நிறம் பெற்று வர்த்தியா நின்றன; இவள் நிறமிழந்தாள். நாரத்தைப் பற்றினது களித்து வர்த்தியா நின்றது, நாராயணனைப் பற்றின இவள் து:கிப்பதே? (செங்கயல்) அழகிய கயல். அக்கயல் ஜலத்தைப் பிரிந்து தரிக்கிலன்றோ இவன் உன்னை விட்டு தரிக்கவல்லது? “ஜலாந்மத்ஸ்யாவீவோத்த்ருதௌ” என்னக் கடவதிறே இவளையும். (இவள் திறத்து) “ஏஹி பச்ய சரீராணி” என்னுமாப்போலே, இவள்படி பேச்சுக்கு நிலமல்லாமையாலே காட்டுகிறாள். ராசுஷஸர் தின்ற உடம்பைக் காட்டினாப்போலே, விரஹம் தின்ற உடம்பைக் காட்டுகிறாள். (என் செய்கின்றாயே) இவள் திறம் செய்யப் பார்த்ததென்? உம்முடையவூரில் பதார்த்தங்கள் பெற்றதும் பெறவேண்டாவோ, உம்மையாசைப்பட்ட இவள்.

விளக்கம் - (செங்கயல்) - அந்த ஊரில் வாழ்கின்ற விலங்குகளின் தன்மையைக் கூட இவளுக்கு அடைவது அரிதாக உள்ளதே! அவை தங்களுடைய நிறம் பெற்று வாழ்கின்றன; இவள் தனது நிறத்தை இழந்தாள். தண்ணீரைப் பற்றிய மீன்கள் களிப்புடன் வாழ்கின்றன; நாரயணனைப் பற்றிய இவள் துக்கத்துடன் உள்ளாளே! (செங்கயல்) - அழகான மீன்; அந்த மீனானது தண்ணீரை விட்டுப் பிரிந்து உயிர் தரித்தால் அல்லவோ இவள் உன்னை விட்டுப் பிரிந்து நிற்க வல்லவள் ஆவாள்! அயோத்யாகாண்டம் (53-31)- ஜலாந்மத்ஸ்யாவீவோத்த்ருதௌ - “தண்ணீரிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மீன் போன்று சில நொடிகள் மட்டுமே நாங்கள் பிழைப்போம்”, என்று லக்ஷ்மணன் இராமனிடம் கூறினான் - என்பது போன்று

அல்லவோ இவளையும் கூறலாம்? (இவள் திறத்து) - ஆரண்யகாண்டம் (6-16) – ஏஹி பச்ய சரீராணி - ராசஷஸர்களால் தின்னப்பட்ட எங்கள் சரீரங்களைக் காணவேண்டும் - என்று ரிஷிகள் இராமனிடம் கூறியது போன்று இவளுடைய நிலையானது, வார்த்தைகளால் விவரிக்க இயலாதபடி உள்ளதால், திருத்தாயார் இவளுடைய திருமேனியைக் காண்பிக்கிறார். அஸுரர்கள் தின்ற சரீரங்களை ரிஷிகள் காண்பித்தது போன்று விரஹம் தின்ற இவள் திருமேனியைக் காண்பிக்கிறார். (என் செய்கின்றாயே) - உன்னை மட்டுமே ஆசைப்படும் இவள், உனது ஊரில் உள்ள அனைத்து பொருள்களும் பெற்றவற்றை இவளும் பெறவேண்டாமா?

7-2-2. என் செய்கின்றாய் என் தாமரைக் கண்ணா என்னும்

கண்ணீர் மல்க இருக்கும்

என் செய்கேன் எறி நீர்த் திருவரங்கத்தாய் என்னும்

வெவ்வுயிர்த்து உயிர்த்து உருகும் **

முன் செய்த வினையே முகப்படாய் என்னும்

முகில் வண்ணா தகுவதோ என்னும்

முன் செய்து இவ் உலகம் உண்டு உமிழ்ந்து அளந்தாய்

என் கொலோ முடிகின்றது இவட்கே

பொருள் – “தொடக்கத்திலேயே என்னை உனக்கு மட்டுமே என்று செய்த தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனே! என்னை நீ காண எண்ணுகிறாயோ அல்லது மூலையில் வைக்க எண்ணுகிறாயோ! என்ன செய்ய நினைக்கிறாய்”, என்பாள். இதற்கு எந்த ஒரு மறுமொழியும் வராத காரணத்தால், அந்தத் தாபம் காரணமாகக் கண்களில் கண்ணீர் பெருகி, அசைவதற்கும் கூடப் பொறுமையின்றி இருக்கிறாள். “அலைகள் வீசும் நீர் சூழ்ந்த திருவரங்கத்தில், அருகில் உள்ளவனே! உன்னை அடைவதற்கான சக்தியை ஏற்படுத்தவல்லவனும், அடைவதற்குச் சுலபமாக உள்ளவனும் ஆகிய நீ ஏதும் செய்யாமல் உள்ளபோது, சக்தி அற்றவரும் துன்பம் நிறைந்தவரும் ஆகிய நான் என்னை செய்வேன்” என்பாள். இப்படிப்பட்ட சக்தியற்ற நிலையை உணர்த்திய பின்னரும் திருமுகம் காண்பிக்காமல் உள்ளதால், அந்தத் தாபம் காரணமாக உண்டாக்கும் வெப்பம் வெளிப்படும்படியாகப் பலமுறை பெருமூச்சு விட்டபடி உள்ளாள். “இவ்விதம் நான் துன்பம் அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ள முன்பே செய்த பலவிதமான கர்மங்களால் நீ உனது திருமுகம் காண்பிக்காமல் உள்ளாய். ஸமுத்ரம் மற்றும்

நிலம் போன்ற வேறுபாடுகள் ஆராயாமல் மழையைப் பொழியும் மேகம் போன்று நிறம் மற்றும் குணம் கொண்ட உனக்கு இது தகுமோ?”, என்பாள். இந்த அனைத்தையும் முன்பே ஸ்ருஷ்டித்து ப்ரளயத்தில் உட்கொண்டு, பின்னர் இவற்றை வெளியிட்டு, பின்னர் அளந்து எடுத்துக் கொண்டவனே! உன்னை அல்லாமல் வேறு எதும் இல்லை என்றுள்ள இவள் கதி எவ்விதம் முடியப்போகிறதோ?

அவதாரிகை – “இப்பெண்பிள்ளையுடைய தசை என்னாய் விளையக் கடவது?”, என்கிறாள்.

விளக்கம் – “இந்தப் பெண்பிள்ளையின் நிலை எவ்விதம் முடியப்போகிறதோ?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (என் செய்கின்றாய்) ஆற்றாமை மிகமிக அவனைக் கேட்குமித்தனையிறே. (என் தாமரைக்கண்ணாவென்னும்) - ஒரு நீர்ச்சாவிடான பயிருக்கு ஒரு பாட்டம் வர்ஷிக்கக் கடவதன்றோ? என்கிறாள். “அவலோகந தானோ பூயோ மாம்பாலய” என்னக்கடவதிறே. “தாமரைக்கண்ணென்றே தளரும்” என்றது; உணருகிறபோது கண்களை வாய்வெருவிக் கொண்டாயிற்று உணர்ந்ததும். கிட்டின ஸமயத்தில் “நானும் என்னுடையையும் நீயிட்ட வழக்கன்றே” என்றது கண்ணாலேயிறே; அதிலேயிறே இவளெழுதிக் கொடுத்தது. கண்ணாலே நோக்கி அனைக்கும்படியை நினைத்து, அந்த பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே கலந்து பிரிந்தாப்போலே கண்ணீர் மல்கவிருக்கும்.

விளக்கம் – (என் செய்கின்றாய்) - “என்ன செய்கிறாய்” என்று திருத்தாயார் அவனைப் கேட்பது ஏன் என்றால், மிகுந்த ஆற்றாமை காரணமாக இவ்விதம் கேட்கிறாள். (என் தாமரைக்கண்ணா என்னும்) - “நீர் வேண்டியதால் பட்டுப் போகக்கூடிய நிலையில் உள்ள பயிருக்காக ஒரு பாட்டம் மழை பெய்யலாம் அல்லவோ?”, என்கிறாள். அவனுடைய கடாசஷம் ப்ரார்த்தனை மூலம் பெறப்படும் ஒன்றா என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; ஸ்ரீவிபு. (1-20-16) - அவலோகந தானோ பூயோ மாம்பாலய - உனது பார்வையால் என்னைக் காப்பாயாக - என்று கூறப்பட்டது ஆகும். (என் தாமரைக் கண்ணா என்னும்) - தளர்வதற்குக் காரணமாக உள்ளதும், அத்தகைய தளர்ச்சி நீங்கக் காரணமாக உள்ளதும் அவனுடைய

திருக்கண்களே ஆகும் என்பதைக் கூறுகிறார்; “தாமரைக்கண்கள் என்றே தளரும்” என்று கூறப்பட்டது என்னவென்றால், மயக்கம் தெளிந்து எழும்போது, அவனுடைய திருக்கண்களைத் தனது வாய் கொண்டு அழைத்து உணர்தல். அதாவது அந்தத் திருப்பாசுரத்தில் “தளரும்” என்று மயக்கத்தைக் கூறி, இங்கு “என் தாமரைக்கண்ணா” என்பதால், இது மயக்கம் தெளிந்து கூறும் சொற்கள் ஆகும் என்று கருத்து. அதாவது அங்கு தளர்ச்சிக்குக் காரணமாக உள்ள இத்திருக்கண்களே இங்கு மயக்கம் தெளியவும் காரணமாக உள்ளது. “என்” என்று கூறுவதன் கருத்து என்ன; நான் உன்னுடன் இருந்த காலத்தில், “நானும் எனது உடைமைகளும் உனக்கு வசப்பட்டவர்கள் ஆவோம்” என்று எழுதிக்கொடுத்தது இந்தக் கண்கள் காரணமாக அல்லவோ? “என் தாமரைக்கண்ணா” என்று கூறிய பின்னர், “கண்ணீர் மல்க இருக்கும்” என்று தன் கருத்தை அடுத்து கூறுகிறார்; கண்களால் நோக்கியே தன்னை அனைத்துக் கொண்ட விதத்தை எண்ணியவளாக, அந்தப் பாவனையின் மிகுதி காரணமாக, கலந்து பிரிந்தது என்பது உண்மையில் கற்பனையாக நடந்தபோதிலும், அவ்விதம் நேரடியாகப் பிரிந்தது போன்று, கண்ணீர் மல்க நிற்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (என் செய்கேனித்யாதி) என் தாபம் ஆறும்படி அவ்வலையேற்றிலே கொண்டு போய்ப் பொகடவல்லிகொளே என்னும். திருப்பொருநலில் நீர், பிரிந்தார்க்கு நிலாப்போலே உபதத்தமாயிராநின்றது போலே. (என் செய்கேன்) உன்னைக் கிட்டுகைக்கு நான் செய்வதென்? அப்போதே கிட்டப்பெறாமையாலே, “ஆசைப்பட்ட நாம் அழகிதாகப் பெற்றோம்” என்று நெடுமூச்செறியாநிற்கும். “தஹந்தீமிவ நிச்வாஸைர் வருஷாந் பல்லவதாரிண:”; நெடுமூச்சாலே தன் பகையறுக்கப் பாராநின்றாள். பல்லவ தாரிகளாயிருக்கை இப்போது இவளுக்குப் பகையிறே! ஒருபடிப்பட நின்று நலிகிறபடியிறே அவை. ராஷஸிகளுறங்கும்போதுமுண்டிறே, உருவ இப்படியே நிற்கிறவித்தனையவை. (உருகும்) உருகுகிறபடியே நிற்குமத்தனை. இனி நெடுமூச்செறிகைக்கு தர்மியுமில்லையோ என்னும்படியுருகும். வெவ்விதாகப் பலகால் நெடுமூச்செறிந்து அவ்வுஷணத்தாலே யுருகாநிற்கும்.

விளக்கம் – (என் செய்கேன் இத்யாதி) – “எனது தாபம் தீரும்விதமாக அந்த எறியும் அலைகளில் கொண்டு சென்று சேர்க்கவேண்டும்”, என்கிறாள். இவள் உள்ள இடத்தில் திருப்பொருநல் என்பதான தாமிரபரணி நதி உள்ளது அல்லவோ,

பின்னர் ஏன் இவ்விதம் கூறுகிறாள் என்பதற்கு விடை தருகிறார். தாமிரபரணி நதியானது, பிரிந்தவர்களுக்கு நிலவு சுடுவது போன்று, வெப்பமான தண்ணீராக இருந்தது. (என் செய்கேன்) - உன்னைக் கிட்டுவதற்கு நான் செய்வது என்? அந்த நேரத்திலேயே அவன் கிட்டாத காரணத்தால், “ஆசைப்பட்ட நாம் இவனை நன்றாகவே பெற்றோம்” என்று பெருமூச்சு விட்டபடி இருக்கிறாள். வெப்பத்துடன் பெருமூச்சு விடுவதற்கு ப்ரமாணம் ஸுந்தரகாண்டம் (17-29) – தஹந்தீமிவ நிச்வாஸைர் வருஷாந் பல்லவதாரிண: – தளிர்ந்துள்ள மரங்களைத் தனது மூச்சுக்காற்றால் எரிப்பவள் போன்று உள்ளாள் - என்பதாகும். தனது பெருமூச்சால் தன்னுடைய பகையான மரங்களை அறுக்கப் பார்க்கிறாள். தளிர் இலைகள் நிறைந்த இவை அல்லவோ இப்போது இவளுக்குப் பகையாக உள்ளன! எப்படியென்றால், ராசஷஸிகள் உறங்கும்போதும் கூட இவை ஒன்றாக நின்று, இப்படியாகவே ஸீதையைத் துன்புறுத்தின. (உருகும்) - உருகியபடியே நிற்கிறாள். இனி பெருமூச்சு விடுவதற்கு, அத்தகைய மூச்சு விடுபவளும் இல்லையே என்னும்படியாக உருகுகிறாள். வெப்பத்துடன் பலமுறை பெருமூச்சு விட்டவளாக, அந்த வெப்பத்தால் உருகியபடி உள்ளாள்.

வ்யாக்யானம் - (முன் செய்த வினையே) வலிக்கைக்கு விரகு பார்க்கிறபடி. நான் முன்பு பண்ணின பாபமே, என் முன்னே வந்து நிற்கவல்லையே என்னும். நீ முகங்காட்டினாயாகில், “தாமரைக்கண்ணா என் செய்கின்றாய்” என்று அவனைக் கேளாதொழியலாயிற்றே. “நான் செய்த வினையின் பயன் இதுவான பின்பு நாம் ஆரை வெறுப்பது?” என்றிருக்கலாயிற்றே. ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கும் இவர்க்குமுள்ளது ஒன்றாயிற்று; “நன்மை அவனாலே” என்றும், “தீமை தந்தாமாலே” என்றுமாயிற்று இருப்பது. “மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சிந் மஹதஸ்தி ந ஸம்சய:” என்றாளிறே.

விளக்கம் – (முன் செய்த வினையே) - இவ்விதம் உருகும் நேரத்தில், “முன் செய்த வினையே முகப்படாய்” என்று கூறுவது என்? இதற்கு விடை தருகிறார்; அவனை இழுப்பதற்கு ஒரு வழி பார்க்கிறாள். “நான் முன்பு செய்த பாபம் காரணமாகவே நீ என் முன்பாக வரவில்லையோ?”, என்கிறாள். இதற்கு அவன் திருத்தாயாரிடம், “நான் முன்பாக வந்து நின்றால் அவள் பெறுவது என்ன?” என்றான்; இதற்கு திருத்தாயார், “நீ வந்து முகம் காண்பித்தால், ‘தாமரைக் கண்ணா என் செய்கின்றாய்’

என்று கேட்பதையாவது நிறுத்தலாம் அல்லவோ?”, என்றாள்; “நான் செய்த வினைப்பயன் இப்படியாக உள்ளபோது, நாம் யாரை வெறுக்க இயலும்?”, என்று சற்றே ஆறி இருப்பாள். “அவன் வராமல் இருப்பதற்குக் காரணம் தன்னுடைய பாபமே ஆகும் என்று உள்ளவர்கள் யாரேனும் உள்ளனரோ?”, என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்; ஸ்ரீஜநகராஜனுடைய திருமகளுக்கும் இவருக்கும் இந்த நிலையானது ஒன்றாகவே ஆயிற்று. “நன்மை உண்டாவது அவனால்”, “தீமை ஏற்படுவது தம்மால்” என்றும் உள்ள நிலை. ஸீதை இவ்விதம் கூறியதற்கு ப்ரமாணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-48) - மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சிந் மஹதஸ்தி ந ஸம்சய: - எனது பாபம் அதிகமாகவே உள்ளது என்பதில் எந்த ஐயமும் இல்லை - என்பது ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (முகில்வண்ணா தகுவதோ என்னும்) நான் பண்ணின பாபம் கிடக்கிடும், கர்மாநுகுணமாகவோ நீர் காரியஞ் செய்யுமது? தகுவதோ சேருமோவென்றபடி. ஜல ஸ்த்தல விபாகம் பாராதே நீர் வர்ஷிக்கும் உம்முடைய ஓளதார்ய குணத்துக்குப் போருமோ? என்னும். “ஒரு க்ரியா மாத்ரத்துக்கு இத்தனையுயிருண்டோ? நான் காண் இது விளைத்தேன்” என்று அவ்வடிவைக் கொடுவந்து காட்டவல்லையே என்னும். இது பக்தி கார்யமேயாகிலும், பகவதநுபவ விரோதியாகையாலே பாபமென்கிறது. அநிஷ்டாவஹம் பாபமாமித்தனையிறே. “தகவிதோ” என்ற பாடத்தில், நான் பண்ணின பாபம் எனக்கநுபவிக்க வேணுமாகில் உம்முடைய தகவுக்கு விஷயம் இன்னது என்னும். முன் செய்த வினையே முகப்படாயென்கிறவிடம் “க்ரியை அத்ருஷ்ட ரூபத்தாலே நின்று பலந்தரும்” என்பார் வார்த்தை; முகில்வண்ணா என்கிறவிடம் “ஒரு பரமசேதநனுடைய அநுக்ரஹமே பலப்ரதமாவது” என்றிருக்கும் வேதாந்திகள் வார்த்தை. “ஸதோஷ்ராயிருப்பார் ராமகோஷ்ட்டிக்காளல்லர்” என்கிற மஹாராஜர் தொடக்கமானார் வார்த்தை போலே கீழ்ச்சொன்னது. “தோஷோயத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்” என்ற ராமஸித்தாந்தம் போலே மேல். “மாம் நமஸ்குரு” என்றாப்போலே கீழ்ச்சொன்னது. “மாசுச:” என்றாப்போலே “தகவிதோ” என்கிறது.

விளக்கம் - (முகில்வண்ணா தகுவதோ என்னும்) - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “நீ செய்த கர்மங்களுடைய பலனை நீ அனுபவிக்கவேண்டாமா? என்னை நோக்கி ‘என் செய்கிறாய்’ என்று கேட்பது ஏன்?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறாள். நான் செய்த பாபங்கள் இருக்கட்டும்; ஆனால் அந்தந்த

கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடியாகவே உனது செயல்கள் இருக்குமோ? நீர் நிலை என்றும், வெறும் தரை என்றும் வேறுபாடு ஆராயாமல் பெய்கின்ற மழை போன்று, நீ செய்யும் கடாசுஷம் உள்ளபோது, தாராள குணம் கொண்ட நீ, இவ்விதம் என்னைக் கேட்பது பொருந்துமோ? “வினைகளுக்கு உயிர் இல்லை என்பதால், அதனை வெறுப்பதற்கு அவசியம் இல்லை. நான் அல்லவோ இவற்றை ஏற்படுத்தினேன்” என்று தனது திருமேனியைக் கொண்டு வந்து காண்பிக்கமாட்டாயோ என்கிறாள். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “உனது இந்தப் பிரிவாற்றாமைக்குக் காரணம் பக்தி அல்லவோ? இதனைப் பாபம் என்று ஏன் கூறினாய்?”, என்றான். இதற்கு இவள், “இது பக்தியின் விளைவே என்றுள்ளபோதிலும், பகவத் அனுபவத்திற்குத் தடையாக உள்ளதால், பாபம் என்றே ஆகிறது” என்றாள். இதற்கு அவன், “எப்படி இருந்தாலும், ப்ரேமையின் பலனாக ஏற்பட்ட இந்தப் பிரிவாற்றமையைப் பாபம் என்று கூறலாமோ?”, என்றான்; இதற்கு விடை தருகிறாள்; விருப்பம் இல்லாத ஒன்றை ஏற்படுத்துவது பாபம் அல்லவோ? பாசுரத்தில் உள்ள “தகுவதோ” என்பதை “தகவிதோ” என்றும் கொள்வர்; இப்படிக் கொண்டால், “நான் செய்த பாபத்தின் பலன்களை நானே இவ்விதம் அனுபவிக்கவேண்டும் என்றால், உனது கடாசுஷத்திற்கு விஷயம் இன்னது என்பதையாவது நீ அருளிச் செய்யவேண்டும்” என்று கேட்பதற்காகக் கருத்து. இதற்கு வேறு ஒரு கருத்தும் கொள்ளலாம்; “முன் செய்த வினையே முகப்படாய்” என்று கர்மங்கள் தங்களுடைய பலன்களை அளிக்கின்றன என்று கூறப்பட்டதைப் பூர்வபசுஷமாகக் கொண்டு, “முகில்வண்ணா தகுவதோ” என்று ஈச்வரனைப் பலன் அளிப்பவனாகக் கூறியதை ஸித்தாந்தமாகக் கொள்ளவேண்டும்; இதனை இப்போது அருளிச்செய்கிறார்; “முன் செய்த வினையே முகப்படாய்” என்ற சொற்களானவை, “நமது கர்மங்கள் கண்களால் காண இயலாதபடி நின்று, தக்கதொரு காலத்தில் பலனை அளிக்கும்” என்பவர்களுடைய சொற்கள் என்று கொள்ளலாம்; “முகில்வண்ணா” என்பது “ஒரு உயர்ந்த சேதநனுடைய கடாசுஷமே பலன்களை அளிப்பவை ஆகும்” என்று கூறும் வேதாந்திகளுடைய சொற்கள் என்று கொள்ளலாம். இந்தப் பூர்வபசுஷ ஸித்தாந்தங்களுக்கு முறையே இரண்டு உதாரணங்களைக் கூறுகிறார். விபீஷணன் இராமனிடம் சரணம் புகுவதற்காக வந்தபோது, ஸுகீவன் தொடக்கமாக உள்ள அனைவரும், “குற்றம் நிறைந்தவர்கள் இராமனுடைய கோஷ்டிக்குத் தக்கவர்கள் அல்லர்”, என்று கூறினர்; இது மேலே கூறப்பட்ட பூர்வபசுஷம் போன்று ஆகும்;

அதாவது ஸுக்ரீவனுடைய சொற்களைப் பூர்வபக்ஷமாகக் கொண்ட இராமன், இதற்கு ஸித்தாந்தமாக யுத்தகாண்டம் (18-3) - தோஷோயத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் - அவர்கள் குற்றம் உள்ளவர்கள் என்றபோதிலும் - என்று கூறினான். இது போன்று, மற்றொரு உதாரணம் கூறுகிறார்; கீதையில் (9-34) - மாம் நமஸ்குரு - என்னை வணங்கி நிற்பாயாக - என்று பக்தியைப் பூர்வபக்ஷமாகக் கொண்டு, கீதை (18-66) - மாசுச: - வருத்தம் கொள்ளாதே - என்று ப்ரபத்தியை ஸித்தாந்தமாகக் கொண்டு, “முகில்வண்ண தகவிதோ” என்பதன் மூலம், உயர்ந்த சேதநன் ஒருவனே பலன் தருவதாகக் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - “முகில்வண்ணா” என்கைக்கு நம் ஓளதார்யம் எங்கே பலிக்கக் கண்டு சொல்லுகிறது? என்ன, (முன் செய்து இத்யாதி) நிர்ஹேதுகமாக முன்பு ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணி, “தகவிதோ” என்கைக்கு உபகரணமில்லாதவன்று இதையுண்டாக்கி நோக்கினாய் நீயன்றோ? கரணகளேபர விதாரமான இத்தை வெறும் உன் க்ருபையாலே உண்டாக்கினா யித்தனையன்றே? உண்டாக்கி விட்டளவேயோ? ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து, உள்ளே கிடந்து நோவுபடாதபடி புறப்பட விட்டு, எல்லை நடந்து மீட்டுக் கொண்டு, ஸர்வவித ரக்ஷணமும் பண்ணிற்றிலையோ! (என்கொலோ முடிகின்றதிவட்கே) இவளளவில் தர்மி லோபமேயோ பலிக்கப் புகுகிறது? நீர் ரக்ஷிக்கிற பூமிக்கும் இவளுக்கும் ஒரு வாசியுண்டாக நினைத்திருக்கிறீரோ? (அநந்யபரையாய் அநந்யகதியாய் அபலையாயிருக்கிறவன்; இவளுடைய கர்மமோ, உம்முடைய அநுக்ரஹமோ பலிக்கப் புகுகிறது? இவளிடையாட்டத்தில் நீர் செய்யப் பார்த்தபடி எங்ஙனே யென்னுதல், இவளுடைய தசை என்னாய் விளையக் கடவதென்னுதல்.

விளக்கம் - “ஆனால் ‘முகில்வண்ணா’ என்பது நம்முடைய ஓளதார்யத்தை வெளிப்படுத்துவதாகக் கூறுவதும், அது அவ்விதம் பலன் தந்தது என்று கூறுவதும் எங்கு?”, என்று ஸர்வேச்வரன் கேட்பதற்கு விடை தருகிறான்; (முன் செய்து இத்யாதி) - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி முதலில் இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, “தகவிதோ” என்பதற்கு “உபகாரணம் ஏதும் இல்லாத அன்று இதனை ஸ்ருஷ்டித்து நீ காப்பாற்றினாய் அல்லவோ?”, என்று கூறப்பட்டது; “சரி, இது உனக்குப் பொருந்தமோ” என்று எப்படி கேட்கப்பட்டது என்பதற்கு விடை தருகிறார்; எந்தவிதமான சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்கள் ஆகியவை இல்லாதபோது இவற்றை நீ

உனது கடாசஷத்தால் உண்டாக்கினாய் அல்லவோ? வெறும் படைத்து விட்டது மட்டுமே என்று இருந்தாயோ? ப்ரளய ஆபத்து ஏற்பட்டபோது இவற்றைத் திருவயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றி, நீண்ட நாட்கள் உள்ளே இருந்து நோவு அடையாதபடி வெளியே விட்டு, இவை அபகரிக்கப்பட்டபோது இவற்றை எல்லை முடிய நடந்து சென்று மீட்டுக் கொண்டு, இப்படியாக அனைத்துவிதமான காப்பாற்றும் செயல்களையும் நீ செய்தாய் அல்லவோ? இப்படிப்பட்ட உனக்கு “தகவிதோ” என்று முடிக்கவேண்டும். (என்கொலோ முடிகின்றதிவட்கே) - இவளுடைய விஷயத்தில் இவளை இழத்தல் என்பதோ பலிக்கவேண்டும்? நீவிர் பாதுகாக்கும் இந்தப் பூமிக்கும் இவளுக்கும் ஒரு வேறுபாடு உள்ளது என்று எண்ணுகிறாயா? இவளுடைய பாபம் அல்லது உனது கடாசஷம் ஆகியவற்றில் எது பலன் அளிக்கப் போகிறது? இவளுடைய வாழ்வில் நீ செய்யப் பார்ப்பது எப்படி உள்ளது? இவளுடைய நிலை எப்படி முடியப்போகிறது?

7-2-3. வட்கு இலள் இறையும் மணிவண்ணா என்னும் வானமே நோக்கும் மையாக்கும்

உட்கு உடை அசுரர் உயிர் எல்லாம் உண்ட ஒருவனே என்னும் உள் உருகும் கட்கிலீ உன்னைக் காணுமாறு அருளாய் காருத்தா கண்ணனே என்னும் திண் கொடி மதிள் சூழ் திருவரங்கத்தாய் இவள் திறத்து என் செய்திட்டாயே

பொருள் – தன்னை அடையாளம் இட்டுக் காண்பிக்கவில்ல வெட்கம் என்பதைச் சிறிதளவும் கூடக் கொண்டவளாக இல்லை; இதன் விளைவாக, தாயாகிய என் முன்பாக நிற்கிறோம் என்ற எண்ணமும் இன்றி “என் மணிவண்ணா” என்று அழைக்கிறாள். இப்படியாகத் துன்பம் நிறைந்த ஒலியைக் கேட்ட பின்னரும் அவன் வரவில்லை என்பதால் ஆகாயத்தைப் பார்த்து நிற்கிறாள். அங்கும் காணாமையால் மயங்குகிறாள். “அனைவருக்கும் அச்சத்தை ஏற்படுத்தவல்ல அஸுரர்களுடைய உயிர்கள் அனைத்தையும், மீதம் வைக்காமல் அழித்த ஒரு வீரனே” என்கிறாள். அப்படிப்பட்ட விரோதிகளை அழித்த ஸாமர்த்யத்தை எண்ணி உருகியபடி உள்ளாள். “வேதங்களில் ‘ந சக்ஷு நாபச்யதி - கண்களால் காண இயலாதவன்’ என்று கூறப்பட்டபடி, காண்பதற்கு அரியவனாக உள்ள நீ, உன்னை நான் காணும்படியாகச் செய்தருள வேண்டும்” என்கிறாள். உன்னை நீ காண்பிக்க எண்ணினால், “நாட்டில் உள்ளவர்கள் மற்றும் காட்டில் உள்ளவர்கள் என எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி உன்னைக் காணலாம்படிச் செய்த

சக்கவர்த்தித்திருமகனாக வந்தவன் அல்லவோ? இடைச்சிகளுக்கு உனது வடிவைக் காண்பித்த க்ருஷ்ணனாக வந்தவன் அல்லவோ?”, என்கிறாள். இப்படிப்பட்ட அவதாரங்களுடைய காலகட்டத்தின் பின்னர் பிறந்தவர்களும் கூட உன்னை இழக்காதபடி உறுதியாக, கொடியுடன் கூடிய மதிள் சூழ்ந்த திருவரங்கம் பெரியகோயிலில், மிகவும் அருகில் உள்ளவனே! இவள் இவ்விதம் துன்பத்தில் ஆழ்ந்தபடி இருப்பதற்கு நீ என்ன செய்தாய்?

அவதாரிகை – “இவள் இவ்வவஸ்த்தையை ப்ராப்தையாகைக்கு இவளிடையாட்டத்தில் நீர் செய்ததென்?” என்கிறாள்.

விளக்கம் – “இவள் இந்த நிலையை அடைந்தமைக்கு நீ இவள் விஷயத்தில் என்ன செய்தாய்?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (வட்கிலள் இறையும்) இதுக்கு சீயர் அருளிச் செய்வது, “இவள் முடிந்தாள்” என்று. வட்கென்று லஜ்ஜை. லஜ்ஜையையிட்டிறே ஸ்தரீத்வத்தை அறிவது. ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி வரும் குணம் போனால் ஸ்வரூபமும் போயிற்றுமத்தனையிறே. நிரூபகத்தையொழிய நிரூப்ய ஸித்தியில்லையே.

விளக்கம் – (வட்கிலள் இறையும்) - வட்டு என்றால் நாணம்; சிறிதளவும் கூட நாணம் இல்லாதபடி. இதற்கு ஜீயர் அருளிச்செய்தது, “இவள் முடிந்தாள்” என்பதாகும். ஆனால் “முடிந்தாள்” என்று ஏன் கூறவேண்டும் என்றால், ஞானத்தைக் கொண்டு அல்லவோ பெண்மையானது அடையாளம் காண்பிப்படுகின்றது என்பதால் ஆகும். ஸ்வரூபத்தைத் தொடர்ந்தபடியே உள்ள குணம் அழிந்தால், ஸ்வரூபமும் அழியும் அல்லவோ? “குணம் போனால் ஸ்வரூபமும் போகும்” என்பது எப்படி என்பதற்கு விடை கூறுகிறார்; ஒரு பொருளை இன்னது என்று நிரூபிக்க ஏற்றதாக உள்ள அடையாளம் மறைந்தால், “அந்தப் பொருள் இன்னது” என்று அறிய இயலாது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - இவள் லஜ்ஜை குடிபோனமைக்கு ஸூசகமென்? என்னில், (மணிவண்ணாவென்னும்) பர்த்ரு நாமக்ரஹணம் பண்ணாநின்றாள். பெற்ற தாய் முன்னே வடிவழகைச் சொல்லா நின்றாள். நான் கேட்டாலும் மறைக்குமத்தைத் தான் வெளியிடா நின்றாள். காமிநி ஆசைப்படுவது வடிவழகையிறே. தான் அகப்பட்ட துறையைச் சொல்லாநின்றாள். மெய்யே நினைத்து, மெய்யே சொல்லி,

மெய்யே யநுபவிக்கை இவர்க்கு ப்ரக்ருதியாய்விட்டதே! “உன் சின்னமுந் திருமூர்த்தியும் சிந்தித்தேத்திக் கைதொழுவே யருளெனக்கு” என்று அவன்பாடு இவள் வேண்டிக் கொள்வதும் இதுவேயிறே.

விளக்கம் – இவளுடைய நாணமானது நீங்கியது என்று கூறுவதன் அடையாளம் என்ன என்பதற்கு விடை தருகிறார்; (மணிவண்ணா என்னும்) - தனது கணவனுடைய பெயரைக் கூறுகிறாள் என்பதே அடையாளம் ஆகிறது. தன்னைப் பெற்ற தாயார் முன்பாக அவனுடைய வடிவழகைக் கூறுதல், ஸௌலப்பயம் போன்ற குணங்களைக் கூறுதல் என்பதைச் செய்தாள். பெற்ற தாய் கேட்டாலும் அவற்றைக் கூறக்கூடாதோ என்றால், “நான் கேட்டாலும் மறைப்பதை, தானே இப்போது வெளியிட்டபடி உள்ளாள்”. ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள் போன்ற பலவும் உள்ளபோது, வடிவழகை மட்டுமே ஏன் கூறவேண்டும் என்பதற்கு விடை தருகிறார்; காதலி ஆசைப்படுவது வடிவழகையே அல்லவோ? தான் அகப்பட்ட இடத்தில் அல்லவோ நிலை நின்று கூறவேண்டும் என்பதால் இவ்விதம் வடிவழகைக் கூறுகிறார். தான் அகப்பட்ட இடம் இதுவே ஆகும் என்பதற்குக் காரணம் என்ன என்ற கேள்விக்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்; மெய்யே நினைத்து, மெய்யே சொல்லி, மெய்யே அனுபவித்தல் என்பதே இவளுடைய தன்மையாகிவிட்டது; திருவாய்மொழி (7-1-8) - உன் சின்னமும் திருமூர்த்தியும் சிந்தித்து ஏத்திக் கைதொழுவே அருள் எனக்கு - என்று அவனிடம் இவள் வேண்டிக் கொள்வதும் இதுவே ஆகும் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (மணிவண்ணாவென்னும்) வடிவழகைச் சொல்லுவது, ஸௌலப்பயத்தைச் சொல்லுவதாக நின்றாள். “அத்ருஷ்டபூர்வ வ்யஸநா ம்ருதுசீலாமநஸ்விநீ | தேந து:கேந ருததீ நைவமாகிஞ்சிதப்ரவீத்” என்று, எல்லா தசையிலும் வாய்விடக் கடவதன்றிக்கே யிருப்பதொன்றிறே இது. (வானமே நோக்கும்) “மணிவண்ணா!” என்கிற ஆர்த்தத்வநி கேட்டிருக்க சடிமனல்லன், த்வநி வழியே ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்து தோன்றினாப்போலே தோன்றியருளுமென்று ஆகாசத்தையே பாராநிற்கும். “பரமாபதமாபந்ந:” என்கிற அதுக்கும் அவ்வருகேயிறே இவளுடைய தசை. அங்கு வந்து தோற்றக் காணாமையாலே, (மையாக்கும்) மயங்காநின்றாள்; அறிவு கெடா நின்றாள்.

விளக்கம் – (மணிவண்ணா என்னும்) - “வண்ணம்” என்பதற்கு அழகு மற்றும் ஸௌப்யம் ஆகிய இரண்டு பொருள்கள் உள்ளதால், இரண்டையும் கூறுகிறார்; அவனுடைய வடிவழகைக் கூறுதல்; ஸௌப்யத்தை கூறுதல். “மணிவண்ணா” என்றால் மணியின் தன்மையைக் கொண்டவன் என்று பொருள். “தான் கேட்டாலும் மறைக்கும்படியான வடிவழகு வாய்விடக் கூவுவது அல்ல அல்லவோ” என்பதற்கு விடை தருகிறார். அயோத்யாகாண்டம் (58-35) - அத்ருஷ்டபூர்வ வ்யஸநா ம்ருதுசீலாமநஸ்விநீ | தேந து:கேந ருததீ நைவமாகிஞ்சிதப்ரவீத் - தசரதனிடம் சுமத்திரர், “இதற்கு முன்பாக அறிந்திராத துக்கம் அடைந்தவளும், மென்மையான குணம் கொண்டவளும், ஆழ்ந்த மனம் கொண்டவளும் ஆகிய ஸீதை, அந்தத் துக்கத்தால் அழுதபடி இருந்து, என்னை நோக்கி ஒரு சொல் கூட உரைக்கவில்லை”, என்றான் - என்பது போன்று அனைத்து நிலைகளிலும் வாய்விடக்கூடாது என்பது இல்லாமல் இருப்பது இந்த ஒன்று மட்டுமே அல்லவோ? (வானமே நோக்கும்) - “மணிவண்ணா” என்று அழைத்த பின்னரும் அவன் வராமல் இருக்க, “வானம் நோக்கும்” என்பது ஏன் என்பதற்கு விடை தருகிறார்; “மணிவண்ணா” என்ற துயரத்துடன் கூடிய ஒலியைக் கேட்பதற்குச் சக்தி கொண்டவன் அல்லன்; அந்த ஒலியின் வழியே ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்து தோன்றியது போன்று இங்கும் தோன்றி அருள்வான் என்று எண்ணியவளாக, ஆகாசத்தையே பார்த்து நிற்கிறாள். ஆனால் ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான் போன்று இவளுக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டுள்ளதோ என்பதற்கு விடை தருகிறார்; விஷ்ணுதர்மம் (68) - பரமபதமாபந்ந: - மிகவும் பெரிய ஆபத்தை அடைந்தவன் - என்பதற்கு மேலாக அல்லவோ இவளுடைய நிலையும் உள்ளது! அங்கு வந்து தோன்றக் காணாத காரணத்தால், (மையாக்கும்) - இவன் மயங்கி அறிவு இழந்தாள்.

வ்யாக்யானம் – “மயங்கத் தீருமோ விரோதி கனத்திருக்கில்?” என்ன, (உட்குடை இத்யாதி) நான் வரப் பார்த்தால் ப்ரதிபந்தகமுண்டத்தனையல்லது, நீயே வரப் பார்த்தால் நிவாரகருண்டோ? உட்கென்று - மிடுக்கு. எதிரிகள் மிடுக்கருமாய் பலருமாமத்தனை யன்றே வேண்டுவது அழியச் செய்கைக்கு. (உண்ட) “பபௌ ஜநார்தந: க்ருத்த:” என்கிறபடியே. (ஒருவனையென்னும்) வடிவழகுக்குப் போலியுண்டாகிலும் வீரத்துக்குப் போலி சொல்லலாவதில்லை, (உட்குடை இத்யாதி) தான் வீரபத்தியென்னுமிடந் தோற்றச் சொல்லாநின்றாள். “த்வம்நீசசவத் ஸ்ம்ருத:” என்னுமவளிறே.

விளக்கம் - இதற்கு, “அவனை அடைவதைத் தடுக்கும் பாபங்களுடைய கனம் அதிகமாக உள்ளபோது, இவ்விதம் மயங்கினால் மட்டும் அவை தீருமோ” என்பதற்கு விடை தருகிறார்; (உட்குடை இத்யாதி) - இதற்கு இவள், “நான் உன்னிடம் வருவதற்கு முயன்றால், அதற்கு தடையாகப் பலர் உள்ளனர். ஆனால் நீ இங்கு வருவதில் தடை ஏதும் உள்ளதோ? நீ வரவேண்டும் என்றால், உன்னை எதிர்த்து, பலம் கொண்ட பலரும் என்பதான விரோதிகள் இருந்தால் மட்டுமே, அவர்களை அழித்த பின்புதான் வருவாயோ?”, என்கிறாள். உட்கு என்றால் மிடுக்கு வலிமை. (உண்ட) - “போக்கினான்” என்று கூறாமல், “உண்ட” என்று ஏன் கூறவேண்டும் என்பதற்கு ப்ரமாணம் ஸ்ரீவிபு. (1-19-24) - பபெள ஜநார்தந: க்ருத்த: - அந்த ஜநார்த்தநன் கோபம் கொண்டு சோஷணம் என்ற அந்தக் காற்றை விழுங்கினான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆகும். (ஒருவனே என்னும்) - அவனுடைய வடிவழகிற்கு யாரையேனும் ஒப்பு கூறலாம்படி இருந்தாலும் கூட, வீரத்திற்கு அவ்விதம் ஒப்பு கூற இயலாது என்பதால் “ஒருவனே” என்றாள். (உட்குடை இத்யாதி) - தான் வீரபத்னி என்பதை வெளிப்படுத்தியபடி உள்ளாள்; அதாவது “உட்குடை அசுரர்” என்று அவர்களுடைய வீரத்தைக் கூறி, “உயிரெல்லாம் உண்ட” என்று அவனுடைய வீரத்தைக் கூறுகிறாள். நாயகனுடைய வீரத்திற்கு ப்ரமாணம் ஸுந்தரகாண்டம் (22-16) - த்வம்நீசசுவத் ஸ்ம்ருத: - யானை போன்ற இராமனுக்கு முன்பு நீ முயல் போன்றவன் - என்று ஸீதை கூறியதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (உள்ளுருகும்) “என்ன குறையுண்டாயிழக்கிறேன்?” என்று சிதிலையாம். விளம்ப ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்க, பலியாதொழிந்தவாரே நீர்ப்பண்டம் போலே யுருகும். “உருகங்காட்டில் அதீந்தரிய வஸ்து கண்ணுக்கிலக்காமோ?” என்பர்களே; “அருளாலே பெறுவார்க்கு அங்ஙனொரு நியதியுண்டோ?” என்னுமாயிற்று இவள். “ந சக்ஷுஷா பச்யதி” என்கிறது, தந்தாமே காண இழிவார்க்கு; “தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்” என்று அவன்தானே காட்டுமன்று அருமையில்லை. அர்ஜுநாதிகளுக்கு திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்துக் காட்டிற்றிலையோ? (கட்கிலீ) கண்ணுக்கிலீ! என்றபடி.

விளக்கம் - (உள் உருகும்) - இவ்விதம் தனது தடைகள் அனைத்தையும் விலக்கக் கூடியவன் வரக்காணாமையால், “என்னிடம் என்ன குறை ஏற்பட்டது? எதனால் நான் இழக்கிறேன்?”, என்று உருக்குலைந்து நிற்கிறாள். இவ்விதம் அவன் காலம் தாழ்த்துவதற்குக் காரணம் அறியாமல் உள்ளபோது தனது விருப்பங்களும் நிறைவேறாமல் இருக்க, நீர்ப்பண்டம் போன்று உருகியபடி உள்ளாள். “கட்கிலீ” என்று கண்களால் காண இயலாதபடி உள்ள ஒருவன், இவ்விதம் உள்ளம் உருகி நின்றால் மட்டுமே கண்களால் காணும்படி இலக்காவானோ” என்று தாய்மார்களுக்கு ஐயம் ஏற்பட, அதற்குச் சமாதானம் கூறுகிறாள்; அவனுடைய அருளால் அந்த நிலையை அடையக்கூடியவர்களுக்கு இவ்விதம் ஒரு நியதி உள்ளதோ என்கிறாள். ஆனால் உபநிஷத்தில் - ந சக்ஷுஷா பச்யதி - கண்களால் அவனைக் காண இயலாது - என்று கூறப்பட்டது அல்லவோ என்றால், இதற்கு விடை தருகிறாள்; அந்த வாக்கியமானது, தாங்களே தங்கள் முயற்சி மூலம் அவனைக் காண முற்படுபவர்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும்; உபநிஷத்தில் - தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம் - தனது கடாசுஷத்திற்கு இலக்கானவர்களுக்கு அவன் தன்னைக் காண்பித்துக் கொடுக்கிறான் - என்றும் கூறப்பட்டது காணலாம்; இதனைக் கேட்டபடி இருந்த அவன், “அவ்விதம் நாம் நம்மை யாருக்குக் காண்பித்தோம்”, என்றான். இதற்கு இவள், “அர்ஜுநன் முதலானவர்களுக்குத் திவ்யமான பார்வையை அளித்து உன்னைக் காண்பித்தாய் அல்லவோ”, என்றாள். (கட்கிலீ) - கண்ணுக்கு இலீ.

வ்யாக்யானம் - (உன்னைக் காணுமாறருளாய்) உன்னைக் காணவரிது ஸ்வயத்தத்தாலே பெறவிருப்பார்க்கன்றோ? உன்னருளடியாகக் காண்பார்க்கும் அரிதோ? அருளாலே நாம் ஆர்க்குக் காட்டினோம்? என்ன, (காகுத்தா) “ரூபௌதார்ய குணை:” என்றும், “ரூப ஸம்ஹநநம் லக்ஷமீம்” என்றும், நாகரிகர்க்கும் வநவாஸிகளுக்கும் காட்டிக் கொடுத்திரிந்திலையோ?

விளக்கம் - (உன்னைக் காணுமாறருளாய்) - மேலே கூறப்பட்ட இரண்டுவிதமான கருத்துக்களையும் நாயகியின் பாவத்தில் நின்று கூறுகிறார். “உன்னைக் காண்பதற்கு யாருக்குக் கடினம் என்றால், தங்களுடைய முயற்சியால் அவ்விதம் காண எண்ணுபவர்களுக்கே அல்லவோ? உனது கடாசுஷத்தால் உன்னைக் காண முயல்பவர்களுக்கு அது கடினமோ?” என்றாள். இதற்கு இவன், “சரி, நம்முடைய கடாசுஷம் மூலம் நாம் யாருக்கு நம்மைக் காண்பித்தோம்?”, என்று கேட்டதற்கு

விடை தருகிறாள்; (காகுத்தா) - அயோத்யாகாண்டம் (3-29) - ரூபௌதார்ய குணை: - வடிவாலும், தாராள குணத்தாலும் - என்றும், ஆரண்யகாண்டம் (1-1) - ரூப ஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம் - இராமானுடைய அழகையும் மென்மையையும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, உனது அழகையும் குணங்களையும் நீ முறையே நகரத்தில் உள்ளவர்களுக்கும், கானகத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் காண்பித்துத் தந்தாய் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - ஒருகால் செய்தது கொண்டோவென்ன, (கண்ணனே) ஸஜாதீயைகளான பெண்களுக்கு உன்னைக் காட்டிற்றிலையோ? (தாஸாமாவிரபூத்) ஒரு நீர்ச்சாவியிலே ஒரு பாட்டம் மழை விழுந்தாப்போலே யிருக்கை. (ஸ்மயமாகமுகாம்புஜ:) அவர்கள் முன்னே தோற்றின பின்பு வடிவில் பிறந்த செவ்வி. (பீதாம்பரதரஸ் ஸ்ரக்வீ) பெண்கள் நெஞ்சில் மறத்தை மாற்றுவது, பரிவட்ட வாய்ப்பையும் தோளில் மாலையையுங் காட்டியாயிற்று. (ஸாஷாந் மந்மத மந்மத:) காமன் கையிலே நாடு படுமத்தைக் காமன் தான் படும்படி யிருக்கை.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “இராமனாக வந்து ஒருமுறை அவ்விதம் செய்தது கொண்டே நீ கூறுகிறாயா?”, என்றான். இதற்கு விடை தருகிறாள்; (கண்ணனே) - அது மட்டும் அல்ல; திருவாய்பாடியில் உன்னுடன் இருந்த பெண்களுக்கும் இவ்விதம் நீ உனது கடாஷுத்தை காண்பித்துத் தந்தாய் அல்லவோ? அதற்கு ப்ரமாணம் ஸ்ரீமத் பாகவதம் (10-32-2) - தாஸாம் ஆவிரபூத் செளரி: ஸ்மயமான முகாம்புஜ: பீதாம்பரதர: ஸ்ரக்வீ ஸாஷாந் மந்மத மந்மத: - பின்னர், தாமரை போன்ற தன் திருமுகத்தில் புன்னகையோடு அந்தக் கோபியர்கள் முன்பாக க்ருஷ்ணன் தோன்றினான். மாலை அணிந்து, மஞ்சள் நிற ஆடை (பீதாம்பரம்) தரித்து, சாதாரண மனிதர்களின் மனதையே மயக்கும் மன்மதனையே தன் அழகால் மயக்கக்கூடியவனாக அவன் நேரடியாகக் காட்சியளித்தான் - என்பதாகும்; இதனை வ்யாக்யானம் செய்கிறார்; (தாஸாமாவிரபூத்) - மழையை எதிர்நோக்கியபடி இருந்த நெற்பயிர்களில், ஒரு பாட்டம் மழை பெய்தது போன்று இருந்தாய். (ஸ்மயமாகமுகாம்புஜ:) - அவர்கள் முன்பாகத் தோன்றியபோது, அவன் வடிவத்தில் பிறந்த தேஜஸ். (பீதாம்பரதரஸ் ஸ்ரக்வீ) - அந்தப் பெண்களுடைய நெஞ்சத்தில் உள்ள கோபத்தை மாற்றுதல் என்பது, பரிவட்ட வாய்ப்பு மற்றும் தோளில் உள்ள மாலை ஆகியவற்றைக் காண்பித்து ஆகும். (ஸாஷாந் மந்மத

மந்மத:) - காமனுடைய கையில் சிக்கி இந்த உலகம் படும்பாடுகளைக் காமன் அடையும்படியாக.

வ்யாக்யானம் - (திட்கொடியித்யாதி) “அவதார காலத்தில் உதவிற்றிலீரே!” என்ன; அவதார காலத்தில் உதவப் பெறாதார் இழவு தீர்க்கவன்றோ இங்கு வந்து சாய்ந்தருளிற்று. உகந்தார்க்கு காட்சிக் கொடுக்கக் கொடி கட்டிக்கொண்டன்றோ கிடக்கிறது. திண்ணிய மதில் என்னுதல்; திண்ணிய கொடி யென்னுதல்; அவிழ்த்துக் கட்டாத கொடியென்கை. “வருவாரெல்லாரும் வாருங்கோள்” என்று கட்டின கொடி. (இவள் திறத்தென் செய்திட்டாயே) இவள் இப்படி பிச்சேற என்ன மருத்திட்டாய்? அவன் இவளறியாதபடி ஒரு முகத்தாலே மருந்திடுமே. “மையலேற்றி மயக்க உன் முகம் மாயமந்திரந்தான் கொலோ” என்று தன் முகத்தைக் காட்டுகையிறே அவன் மருந்திடுகையாவது. இவள் கேட்கிறதென்? என்னில்; அதுவாகில் அதுக்கு ப்ரதிக்ரியையாக, “த்ரையலோக்ய ராஜ்யம் ஸகலம் ஸீதாயாநாப்நுயாத்தகலாம்” என்கிற இவளை அவன் முன்னே நிறுத்தி, இவள் பட்டதெல்லாம் அவனைப் படுத்துவளாக நினைக்கிறாள்.

விளக்கம் - (திட்கொடியித்யாதி) - “ஆனால் அவன் அவதார காலத்தில் உனக்கு உதவவில்லை அல்லவோ?”, என்று தாய்மார்கள் கேட்க, இவள் விடை கூறுகிறாள்; அவதார காலத்தில் தனது உதவிகளை அடையமுடியாமல் இருந்தவர்களுக்கு, அத்தகைய இழப்பானது விலகும்படியாக அல்லவோ இங்கு வந்து சாய்ந்து கிடக்கிறான்! தன்னைக் கண்டு மகிழ்பவர்களுக்குக் காட்சி கொடுப்பதற்காகக் கொடி கட்டியபடி அல்லவோ உள்ளான்! உறுதியான மதிள், உறுதியான கொடி, அதாவது அவிழ்த்து கட்டாதபடி உள்ள கொடி; இங்கு வருபவர்கள் அனைவரும் வாருங்கள் என்று அழைப்பது போன்று கட்டிய கொடி. (இவள் திறத்தென் செய்திட்டாயே) - இவள் இவ்விதம் மயக்கம் கொண்டு தடுமாறும்படியாக நீ என்ன மருந்து அளித்தாய்? இதற்கு விடை தருகிறார்; அவன் இவளும் அறியாதபடி தனது திருமுகத்திலேயே மருந்து தருபவன் அல்லவோ? அவனுடைய திருமுகமே இத்தகைய மயக்க மருந்து என்பதற்கு ப்ரமாணம் நாச்சியார் திருமொழி (2-4) - மையலேற்றி மயக்க உன் முகம் மாயமந்திரந்தான் கொலோ - என்பதாகும். இதற்கு ஏற்ப தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்து அல்லவோ அவன் மயக்க மருந்து தருகிறான். மையலேற்றி மயக்க உன் முகம் மாயமந்திரந்தான் கொலோ - என்பதாகும். இவள் கேட்பது என்ன? இதற்கு விடை தருகிறார்; அதுவாகில்,

அதற்கு மாற்றுச்செயலாக ஸுந்தரகாண்டம் (16-14) - த்ரையோக்ய ராஜ்யம் ஸகலம் ஸீதாயாநாப்நுயாத்தகலாம் – மூன்று லோகங்களில் உள்ள அனைத்தும் சேர்ந்தபடி உள்ள இராமனும் கூட, ஸீதையின் ஒரு பகுதிக்கு ஒப்பு இல்லை - என்று கூறப்படும் இவளை, அவன் முன்பாக நிறுத்தி, இவள் அடைந்தபடி உள்ள அனைத்தும், அவளை அடையும்படிச் செய்பவளாக எண்ணுகிறாள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்வாமி பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்த

பெரியாழ்வார் திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பிள்ளை அருளிச் செய்த
ஸ்வாபதேச வ்யாக்யானம் (மூலம் மட்டும்) மற்றும்
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச் செய்த
வ்யாக்யானம் (மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்)
(பகுதி - 19)

1-2-13. வண்டு அமர் பூங் குழல் ஆய்ச்சி மகனாகக்
கொண்டு வளர்க்கின்ற கோவலக் குட்டற்கு
அண்டமும் நாடும் அடங்க விழுங்கிய
கண்டம் இருந்த ஆ காணீரே காரிகையீர் வந்து காணீரே

பொருள் - வண்டுகள் சூழ்ந்துள்ள மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கூந்தலை உடைய யசோதைப்பிராட்டி, தன் மகனாகவே கொண்டு வளர்க்கின்ற ஸ்ரீநந்தகோபரின் புத்திரனுடைய, அண்டங்களையும் அதனுள் இருக்கும் சேதந அசேதநங்களையும் முழுவதுமாக விழுங்கும்படியான திருக்கழுத்து அமைந்திருக்கும் விதத்தைக் காணுங்கள். அன்பு மிக்க அழகிய பெண்களே வந்து காணுங்கள்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸ்வாபதேச அவதாரிகை - திருக்கைத்தலத்தில் நின்றுத் திருக்கழுத்திலே பெருகுகிறார்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸ்வாபதேசம் - (வண்டமரித்யாதி) பிள்ளை சீறாமல் நாட பூவைப் பலகாலும் முடிக்கையாலே வண்டுகளுக்கு வஸ்தவ்யபூமி இவன் குழலிறே. தன் மகனாக ஸ்நேஹித்துக் கொண்டு வளர்க்கிற ஸ்ரீநந்தகோபர் மகனுக்கு. இவர் அடியறிந்தவராகையாலே “மகனாக” என்றது இவளபிமாந மென்கிறார். (அண்டமரித்யாதி) அண்டங்களும் அண்டாந்தர்கதமான சேதநாசேதநங்களும்

திருவயிற்றில் ஒரு புடையிலே அடங்கும்படி இடமுடைத்தான கண்டமென்கிறார்.” காரிகையீர்” என்று பக்தி பாரவச்யமுடையாரை அழைக்கிறார்.

மாமுனிகள் வ்யாக்யான அவதாரிகை - திருக்கைத்தலத்தினழகை அநுபவித்த வநந்தரம், திருக்கழுத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - திருக்கரங்களின் அழகை அநுபவித்த பின்னர் திருக்கழுத்தின் அழகை அநுபவிக்கிறார்.

மாமுனிகள் வ்யாக்யானம் - (வண்டமரித்யாதி) பிள்ளைகள் அநுங்காமைக்காகத் தாய்மார் தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டிருப்பார்களாய்த்து; அப்படியே இவரும் காலபுஷ்பங்களைப் பலகாலும் முடிக்கையாலே மது பாநம் பண்ணும் வண்டுகளுக்கு வஸ்தவ்ய பூமி இவள் குழலிறே. ஆகையாலே வண்டுகள் படிந்து கிடக்கிற பூவோடே கூடின குழலைவுடையளான யசோதைப்பிராட்டி தன் மகனாக ஸ்நேஹித்துக் கொண்டு வளர்க்கிற ஸ்நீநந்தகோபர் மகனுக்கு. இவர் அடியறிந்தவராகையாலே “மகனாகக் கொண்டு” என்கிறார்; அவள், “தன் மகன்” என்றிறே நினைத்திருப்பது.

விளக்கம் - தங்களது பிள்ளைகள் அஞ்சாமல் இருப்பதற்காகத் தாய்மார்கள் தங்களை மலர்களால் அலங்கரித்துக் கொள்வார்கள். அது போன்றே யசோதைப்பிராட்டியும் அப்போது மலர்ந்த மலர்களைக் கொண்டு நீண்டகாலமாகத் தனது கூந்தலை அலங்கரிப்பாள். இப்படி உள்ளதால், தேனை உண்டு பண்ணும் வண்டுகள், “இதுவே நாம் நிரந்தரமாகத் தங்கக் கூடிய இடம்” என்று இவள் கூந்தலிலேயே படிந்து கிடக்கும். இவ்வாறு வண்டுகள் பல படிந்து கிடக்கும் கூந்தலை உடையவளான யசோதைப் பிராட்டி, சிநேகம் ததும்ப தன்னுடைய புத்திரனாகவே வளர்க்கும் ஸ்நீநந்தகோபர் புத்திரனுக்கு. இங்கு, பெரியாழ்வார் உண்மையை அறிந்தவர் என்பதால், “யசோதை தன் புத்திரனாகவே கொண்டு வளர்க்கிறாள்” என்கிறார். ஆனால், யசோதை இவ்வாறு கருதி வளர்க்கிறாளா என்றால் இல்லை, காரணம் இவளுக்கு க்ருஷ்ணன் தன்னுடைய பிள்ளையே ஆவான் என்றே சிந்தனை உள்ளது.

மாமுனிகள் வ்யாக்யானம் - (அண்டமித்யாதி) அண்டத்தையும் அண்டாந்தர்வர்த்திகளான சேதநாசேதநங்களையும் திருவயிற்றில் ஒரு புடையிலே

அடங்கும்படி விழுங்கின வென்னுதல்; ஒன்றும் பிறிகதிர்ப்படாதபடி எல்லாவற்றையும் சேர விழுங்கின வென்னுதல், (கண்டமித்யாதி) இப்படியிருந்துள்ள திருக்கழுத்தினழகிருந்தபடியைக் காணுங்கோள்; அபிருபைகளான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையார் - அழகுடைய ஸ்த்ரீகள்.

விளக்கம் – (அண்டம்) - அண்டங்களையும், அண்டத்தில் உள்ள சேதந அசேதநங்களையும் திருவயிற்றின் ஒரு பக்கத்திலே அடங்கும்படியாக விழுங்கியவன். அதாவது, இத்தகைய விசாலமான கழுத்தை உடையவன். ஏதும் விடாதபடி ஒருசேர எல்லாவற்றையும் விழுங்கியவன். (கண்டம்) - இப்படிப்பட்ட திருக்கழுத்தின் அழகைக் காணுங்கள். அன்பு மிக்குள்ள அழகிய பெண்களே! நீங்கள் வந்து காணுங்கள்.

ஸ்வாமி பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்